

SUNDÄS
MI
KALHOTKY 2.

M.M.
CABICAR

M. M. Cabicar

SUNDÁŠ MI KALHOTKY?

Copyright:

Autor: M. M. Cabicar

Vydal: Martin Kolářček - E-knihy jedou

2014

ISBN:

978-80-87976-12-8 (ePub)

978-80-87976-13-5 (mobipocket)

978-80-87976-15-9 (pdf)

SUNDÁŠ MI KALHOTKY?

Šel jsem napřed, abych koupil jízdenky. Při placení jsem se zarazil: "A do háje, peníze mám v kapse u kalhot, která je na zip a otevře ho jenom manželka." Pokladní se ochotně nabídla, že mi pomůže. A dál asi těžko uvěříte, že si příhody nevymýšlím: Přirazil jsem se bokem k pultu, paní prostrčila ruku malým okýnkem přepážky a postranní zip hladce rozepnula. Určitě jsem nebyl její první. Já jsem tedy četl, co všechno pro vás udělají jisté ženy na nádraží, ale netušil jsem, že pracují pro ČD a je to bonus k jízdence. Hned za mnou se najednou utvořila fronta pěti chlapů.

Ve dveřích se objevila Kátina hlava s ručníkem na hlavě a její nahá ramena, pokrytá kapkami vody. "Chceš si sáhnout na něco měkkého, mokrého a vzrušeného?" Vyskočil jsem a přiběhl k ní. "Samozřejmě." Zadržela mne se slovy: "Tak až pověsis ručníky z pračky, skoč prosím s Dennisem, je celý vzrušený z toho průjmu. Díky!" Dala mi pusu na tvář a zmizela. Říkám to poprvé a naposledy: už NIKDY se nenechám nachytat! Nikdy, nikdy, nikdy!

Byl jsem v lékárně koupit čaj před spaním pro miminka. Lékárnice mi ukázala tři a ptala se, jaký chci. Řekl jsem, že ten s nejvyšším obsahem Rohypnolu. Zmateně vyhrkla, že mají jen s meduňkou. Tak jsem se zeptal, jestli ta krabička dvaceti sáčků bude stačit na jednu dávku. Nikdy lékárnice nepodceňujte, jsou studované a chytré. Dokáží se usmívat a zároveň volat policii.

Už jste někdy přikusovali tabulku čokolády jako krajíc chleba? Moc dobré, ale trochu suché, přemýšlím, že si navrch namažu lentilky. Nebo si dám mezi dvě mléčné jednu bílou a udělám čokoládový cheesburger. Nebo rozlomit tabulku na délku, nasypat mezi ně bonboniéru a dát si obloženou bagetu. Ale, ne, měl bych žít zdravěji. Asi si ji nalámu do misky, přihodím gumové medvídky a dám si jen lehký ovocný salát.

Přebalil jsem dítě a mám dvě nová fakta:

Odhalil jsem důvod módy nošení spuštěných kalhot na půl žerdi. Říkat jim "nasrávačky" není eufemismus.

Házet jsem si s Viki míčem. Je jí rok a je šikovná, není to totiž nic snadného chytat, když letí úplně jinam, rychle se kutálí a obecně je velice záludně kulatý. Co chvíli proklouzl mezi prsty, vypadl z rukou nebo se prostě vůbec nepodařilo chytit prudší hod, ale snad se to časem poddá, chce to jen cvičit. Na obranu musím říct, že ona ho také dvakrát nechytla!

"Píšu Dienstbierovi, že se mi nelíbí, jak připustil spolupráci ČSSD s komunisty v případné vládě." "Dienstbierovi mladšímu?" "No, vlastně bych mohl i staršímu, stejně je vzhůru, protože se zrovna obrací v hrobě..."

Dělám smažený květák. Když jsem ho dokrájel a začal obalovat, zbylý košťál se na mne zničeně podíval a zaplakal: "Smažený? A já debil se bifloval na mozeček..."

Tchýně přinesla Viki do kuchyně a udělala za ní: "BAF!" Miminka tohle milují, zvláště, když máma předstírá veliké leknutí. Já nevím proč, ale já se leknu vždycky a úplně strašně. Jako fakt, krve by se ve mně nedořezal. A kolikrát vůbec nemusí bafnout, to je vlastně ještě horší. Když třeba tchýně úplně normálně přijde.

"Ježkovy voči, když jsem říkala, přines mi tampón, že malé otřu obličejík, myslela jsem odličovací, ne menstruační!" Hmmm... Zřejmě mezi nimi bude nějaký rozdíl.

Možná budu dělat pro Microsoft. Jeho Nokie se propadla do ztráty 1,3 miliardy € za čtvrtletí. Nabídl jsem jim své schopnosti a opravdu jsem přesvědčen, že bych dokázal ztrátu prohloubit až na 2 miliardy € za další čtvrtletí. Možná i víc, když se podaří do všech Nokií dostat Windows. Zatím neodpověděli, takže nevím, jestli k tomu někoho vůbec potřebují.

Spadl mi při koupání roční Viki do vany ručník. Proměnil jsem ho v poměrně přítulného úhoře, ale Viki rostou zoubky a nemá dobrou náladu. Nejdříve se ho pokusila umlátit parníkem, a když to nešlo, chytře ho chytla na banán. Bylo to vyloženě štěstí začátečníka, protože v přírodě úhoři umělohmotné banány moc nežerou. Jenže se jí stejně vysmekl a uplavál, ale Viki se nevzdala, chytila ho oběma rukama a zkoušela ho utopit. Je jí 12 měsíců, tak mějte ohled, že zkoušela utopit rybu. Já také dlouhou dobu zabíjel holuby, co nám ožirají kytky za oknem, tak, že jsem je shazoval z parapetu. No nesmějte se, jak máte poznat, že je to stále stejný holub? Jsou jako Číňani. Jen jeden se nade mnou slitoval a

smrt aspoň předstíral. A ještě k tomu úplně blbě, protože holub zabítý pádem z výšky je prostě rozpláclina a tenhle měl peří všude okolo a k tomu pár kočičích stop. Vsadím se, že se mi ještě pořád směje.

Viki je rok a už je připravená na školu, máme to ale geniální dítě. Aspoň podle seznamu z ministerstva, co má umět předškolák. Má mít koordinovaný pohyb - a to má, jen ji musíte držet nahoře za ruce a můžete s ní koordinovaně smýknout kamkoli chcete. Aspoň já to tak dělám a funguje to. Má se umět vysmrkat. To někdy umí, občas doslova vyplivne něco z nosu, ani netušíte, kam to letělo - pokud vám to nepřistane na obličej, ale hlavně umí šušně vcucnout! Jako ne popotáhnout, jen schovat. Chcete jí vyčistit nosík, ona se nadechne - a jsou fuč, čisto... Netuším, jak to dělá. Po chvíli se zase vrátí, ale kdo má pořád sedět u nosních dírek a hlídat, jestli už nejdou. Má umět používat toaletní papír. Zrovna před chvílí nám v obýváku nasněžilo, je neuvěřitelné, co s hajzlpapírem dokáže, o to bych strach neměl. Má zvládat odloučení od rodičů. Bez problémů. Většinou jsme jí šumafuk. Dejte jí ovladač nebo mobil a ani po nás nevzdechne. Dokonce před námi bude utíkat. Má vystupovat samostatně. No, jak jinak, že? Ledaže by zrovna vystupoval někdo s ní, ale tomu se často nedá zabránit. Nemá výkyvy nálad. Jako bych četl její popis, to ona vůbec nemá. Nejdříve prdíky první půlrok, pak růst zubů, takže má permanentně blbou náladu. Jako fakt hodně blbou. Ve škole mezi ostatní zapadne. Má dovést odložit přání na pozdější dobu. To je také celá ona - my si přejeme, aby už konečně usnula, a ona to dokáže odložit i o 4 hodiny. Má dodržovat dohodnutá pravidla. Jestli se někomu podaří s ní dohodnout, je dost možné, že to začne i dodržovat. Ale pravidla mohou obsahovat pouze slabiku "tá-ta". Přípustné je ještě "brm". Když do toho převedou školní řád, je to v suchu. Dítě má zvládat koordinaci ruky a oka. Vzhledem k tomu, že jsem již mnohokrát dostal její pěstí do svého oka, mohu se za ni zaručit. Má rozlišovat sluchové a zrakové vjemy. To je úplná novinka, kterou se naučila před pár dny: když mne v noci slyší, že jdu k postýlce, tak zavře oči a dělá, že spí. Někdy ji prozradí, že při tom stojí a čumí přes postranice na můj počítač. Má umět vytleskávat slabiky ve slově. To už je umění, není to nic snadného. Hlavní je načasování. Musíte prostě rychle slabikovat, jakmile začne tleskat. A to se jí moc často nechce, jenže dirigent, který se nechytí hned, jak začne orchestr, je prostě neschopný. Předškolák by měl také umět počítat po jedné a pamatovat si básničky nebo písničky. Z právního hlediska je to nedokazatelné. Já bych řekl, že si pamatuje úplně všechno, protože jsou vědecké studie, že děti do tří let používají myšlenkový otisk. Pamatují si úplně všechno, prostě se jim skutečnost otiskne do mozku. No nic, obléknu ji a jdeme se zapsat do první třídy. Ještě se podívám, co by měla umět v každém ročníku, jestli to jsou podobné podmínky, možná bychom měli jít rovnou na univerzitu.

Neuvěřitelné. Žasli byste, o kolik rychleji lze uvařit brambory. Když nezapomenete zapnout sporák. Ty japonci! Ta technika!

Hmmm... Čuch, čuch, tchýně se fénuje. Cítím pečený vlkodlačí chlup. A tolikrát jsem jí říkal, že stačí strčit prsty do zásuvky, dlouhé rezavé chlupy se odpaří a hezky naježí, takže získají lepší objem než od Schwarzkopfa. A to nemluvím o tom, že 220V prokazatelně odbourává tuky.

"Tak co bys chtěl ještě dělat?" - zeptal se na hřišti tatínek ne o moc staršího kluka, než je naše roční Viki. Ten pomalu přešel dvě atrakce, postavil se přímo před Viki a ukázal na ni, až se jí dotkl prstem. Viki to překvapilo, jelikož se jí zatím ještě mockrát nestalo, že by si jí vůbec někdo všiml. Sice už chodil, ale také ještě moc nemluvil, takže nikdo neví, co tím myslel. Jestli se s ní chtěl zhoupnout nebo chtěl sestřičku, živou panenku či osobního otroka. Ale protože pak přešel k pískovišti a začal kopat opravdu hlubokou jámu a protože jeho tatínek měl podivný mafiánský plášť, navrhl jsem Viki zmizet dřív, než oba skončíme pohřbeni v nejmenší Nevadské poušti na světě a místo náhrobku budeme mít bábovičku delfínka a kachničky.

Občas se mi stane, že zapomenu peníze, ale v krámku kousek od nás jsme tak pravidelnými zákazníky, že to ani nevadí. Dnes se mi ale poprvé stalo, že já peníze měl, ale oni ne. Zřejmě je den výplat, takže měli jen tisícovky a dvoutisícovky, proto mne prosili, jestli bych nemohl zaplatit jindy. No, kdybych dostal korunu vždycky, když mi tohle někdo řekne... Měl bych korunu. Souhlasil jsem, ale upozornil jsem prodavače, ať si moc nezvyká, protože už takhle trávím roznášením peněz po obchodech tolik času, že bych se tím mohl živit. A kdo to pak má pořád tahat. Ted' hledáme po všech pokojích tašky a batohy. Půjdeme nakupovat.

Jedna Britka zapsala na kandidátku krejčovskou figurínu, policie ji teď vyšetřuje. Vidíte, stále se máme od vyspělých demokracií co učit: my, kteří máme dřevěných panáků plnou Sněmovnu, jsme ani netušili, že se to nesmí. A to jsme ještě celosvětová rarita, že když nějaká doslouží, udělali jsme pro figuríny i Senát. Jenže tak daleko ještě nejsme, aby se to mohlo zavést. Kolik dutých hlav jsme již zkoušeli vykřížkovat a kolik jich ještě zbývá! Smutné je, že podle průzkumů ani jedna z krejčovských panen není panna, prakticky všechny panny jsou ošklivý starý chlap. Pokud ovšem vyškrtáme všechny figuríny, zbude nám z volebního lístku jen volební lístek.

Ehm, opravdu se dnes demonstruje za demisi vlády a nové volby? Vzhledem k tomu, že všechny strany již mají nakoupené billboardy na volby... Bud' mi něco uniklo, nebo je smysl velmi unikátní.

Vždy jsme měli popelnice ve škále SMĚSNÝ ODPAD, SKLO a PLAST. Vlivem nějakého tvůrčího génia na popiscích nyní třídíme odpad na SMĚSNÝ ODPAD,

POHLAVNÍ SKLONY a CHLAST. Doufám, že POHLAVNÍ SKLONY brzy někdo vyveze, protože jsou už tři dny plné.

Příkrm byl nějak hutný, Viki ho nemohla ani polknout. Káťa mi poradila, abych to zředil čajem. Jenže jak, když je na něm dudlík. A tak jsem prvně v životě podojil flašku a odstříkal si do jídla. Snažil jsem se být něžný a nebrat jí moc, protože si stěžovala, že je doma sama na sedm malých lahviček. Pak jsem ji položil do čajové konvice. Aby se zase trochu napásla.

Viki se objevily další zuby, takže teď má dva nahoře a dva dole. Snad brzy narostou další, protože zrovna nevypadá úplně jako miminko, spíš jako hlodavec. Musím ji teď víc hlídat, když si venku cucá spodní ret, několik skautů začalo kroužit kolem, že by si ulovili bobříka.

Tak si ťapu po chodníku a najednou jsem našla vajgla! Podařilo se mi ho drapnout pinzetákem, táta si ničeho nevšiml, jelikož je strašně vysoko a když se sehnu, netuší, co tam dělám. A už jsem si málem dávala práska, když se najednou přihnal úplně cizí chlap! A myslíte, že mi nabídnul, že mi připálí? Kdepak, už cestou volal: "Fuj, to není HAM!" Copak jsem blbá? Je mi 12 měsíců, ale vím, že cigáro není HAM, cigáro se hulí. Když nemáte zapalovač, doufala jsem, že tu trochu nikotinu aspoň vyžučlám, jenže už tam byl jen filtr. Tak jsem si řekla, že ho aspoň schovám do žgráně a večer při kojení si u prsíčka udělám filtrované espresso. Táta mi ho vzal, ale řekl mi, že jestli chci žváro, mám si šluknout, až na mne dýchne tchýně, tak se teď nemůžu dočkat babičky.

Víte, jaký nejstrašlivější zvuk dokáže vydat dítě? Rodiče, nenapovídat! Snad každý ví, že mimino dokáže ječet, křičet, vřeštět, žalostně plakat, ale přesto je jeden nervy drásající zvuk, který k smrti vyděsí všechny rodiče. Nejhorší na něm je, že si ho nikdy hned neuvědomíte, proto je tak zákeřný. Je to zvuk a-b-s-o-l-u-t-n-í-h-o ticha. Až mne přejel mráz, jen jsem to napsal. Představte si, že si vaše dítě někde hraje a po dvou minutách zjistíte, že neslyšíte vůbec nic. Mumlání, mrmlání, žvatlání, výkřiky, pláč... Cokoli. Nic. V tu chvíli vyskočíte a začnete ho hledat. Winston Churchill si může být jist, že jeho dítě zrovna našlo všechny zásoby doutníků a zkoumá, jestli umí plavat. Dítě Warrena Buffetta nejpravděpodobněji najdete u počítače, jak přichází na to, co se stane, když klikne na položku "Sell All". A dítě Obamových zcela jistě již otevřelo kufřík a hraje si s tlačítky MOSCOW, PEKING, TEHERAN...

Exkrementační místa našeho psa Dennise jsou dávno legendární a vydala by na samostatnou vědeckou publikaci. Několikrát jsem psal o jeho chorobném kadění přímo před kamerami ostrahy, jako by zoufale chtěl, aby na záznamu našli akorát hov... No, nechme toho. Teď mi dochází, že jsem nezaznamenal

jedno z jeho nejlepších "zasedání", kdy si zvolil místo přímo před blikajícími světly parkující sanitky. Zvykl jsem si, že nesmírně rád se vyprázdňuje na rozích křižovatek a je schopen předstírat vykonávání potřeby i dvacet minut, zatímco já stojím jako idiot u něj a všechny autobusové zájezdy projíždějící kolem pořizují poslední nebo první nezapomenutelné snímky Prahy. Ale sbírat po něm bobky, zatímco kolem vás pobíhají zdravotníci s pacientem a jeho příbuzní, to byl jeden z okamžiků, kdy jsem se velmi snažil projít do nějaké alternativní reality. I když mi bylo jasné, že v ní již jsem. Dnešní noční vycházku si můj skoro hluchoslepý pes vychutnal vedle zamilované dvojice, která se nepřestala líbat za svitu nočních lamp, ani když vedle jejich hřejivé lásky přibývalo i hřejivé, kouřící hovínko. Šťastné dvojice si tyto okamžiky připomínají jakkoliv, ale jsem si jist, že nikdy v nich nefiguruje příkrčený pes s vyvalenýma očima a hromádka určená pro kanalizaci z doby Karla IV. Jenže my pejskaři víme (úplně jako bych slyšel hlas Františka Nepila), že pejskové si ty své věci velice šetrí a pečlivě vybírají, kam je umístí, takže je to vlastně pocta. A svým způsobem se tak dá říct, že můj pes je nevyléčitelný romantik.

<Zdeněk> Ahoj, jsi tady?

<Martin> 1

<Zdeněk> Ty jsi fakt na kalkulačce?

<Martin> 1

<Zdeněk> Vážně nemůžeš psát písmena?

<Martin> 0

<Zdeněk> Kdy a kde se teda sejdeme?

<Martin> 16:30, 50.079685, 14.429858

<Zdeněk> ok, v jaké barvě chceš ty kryty?

<Martin> 255 255 255

<Zdeněk> tak bílé. Ale jak jsi psal v analýze, já fakt nevím, kde to všechno mám najít.

<Martin> 74.125.224.241

<Zdeněk> moc vtipný, poprvé vidím IP verzi UGBADQ. Hele a co když to všechno nestihnu?

<Martin> +++

<Zdeněk> jako že sem mrtvej, jo?

<Martin> 1

<Zdeněk> tak jo, kdybych něco zapomněl, tak na mne pískni

<Martin> 3,141 592 654

<Zdeněk> :DDD

(Někteří lidé sežerou úplně všechno. A jmenují se linuxáci. Protože u nich je všechno možné...)

Na návštěvě cizích zemí je jednou z nejkouzelnějších věcí, že NIKDO neumí česky. Největší bariéra naší země se náhle stává kladem. Je tak ohromně osvěžující a uvolňující, když úplně klidně můžete říct člověku vedle vás v metru: "Teda, ty ale smrdíš, prase jedno nemyté!" Pokud to řeknete s úsměvem, možná ještě získáte přítele. Ale kdo by takového chtěl, že? Povídat si o lidech kolem sebe s naprostou otevřeností byla jedna z nejlepších zábav. Jediné, na co je nutné dávat pozor, jsou cizí slova. Já třeba zjistil, že jedno z mezinárodních slov je "fuj". Bohužel jsem to zjistil po slavnostní štedrovečerní večeři, na kterou jsme byli pozváni a kde se servírovala rybí polévka v receptu "vyvařené akvário". Velký trapas. Zcela jiná zábava je v Maďarsku. Pokud jsme jen zaslechli v maďarštině třeba: "Ukončete výstup a nástup, dveře se zavírají." - lehli jsme smíchy. V Maďarsku není absolutně možné účastnit se jakéhokoli vážného obřadu. Zajímalo by mne, jestli jim naše čeština zní také tak ohromně srandovně. Když s námi někdo mluvil, musel po každé větě mít aspoň minutovou pauzu, než jsme byli schopní se zase nadechnout. Ale proč o tom všem píšu: znáte, že když přijdete do nějakého Vietnamského krámků, kde se mezi sebou baví vietnamsky, pokřikují na sebe nebo si něco mumlají... Zjistil jsem, že pokud se naučíte říct vietnamsky "děkuji" a "nashledanou", často prodáváč zbledne a jednou se i roztřásl. Asi se začnu učit, hrozně by mne zajímalo, co říkají...

Dnešním dnem končí Matějská pouť. Takže zbude už jen strašidelný zámek, horská dráha, twister, centrifuga a kolotoče. Zkrátka pouze atrakce, které provozují Věci Veřejné.

U hotelu Hilton před dvěma auty livrejovaný muž k ženě (vypadá jako Deane Keaton): "Které je vaše auto?" "Většinou jezdím touhle dodávkou, ale dnes se musím spokojit s tímhle Bentley vedle."

Když projíždím s Viki v kočárku kolem regálů v hypermarketu, snažím se udržovat bezpečnou vzdálenost mezi zbožím a jejíma trčícíma ručičkami lovícíma v prostoru. Nemohu však zabránit, aby chytala dlouhé kabáty, sukně a šály ostatních zákazníků. Tady musím učinit děsivé přiznání: moje dcera nakupuje lidi. Skutečně, chvíli vybíráte sýr a najednou zjistíte, že k lahodnému Brie naše holčička vybrala ženu středního věku se splývajícím šátkem, který Viki křečovitě svírala, aby jí zboží nikdo nevyrvál. Dalo by se říci, že mé dítě obchoduje s bílým masem, ale zkušenost mne naučila, že barva pleti vůbec

není rozhodující. Jednou chtěla Afričana v dlouhém kabátě, jindy Číňana s deštníkem a čapla i Ukrajinku s mopem, která v obchodě jenom pracovala. Všichni se naštěstí usmívali, a když se usmála i Viki, zjistil jsem, že bychom je mohli mít velice levně. Protože je to věc, která se může stát i vám, je důležité vědět, jak to všechno začalo: jedu si takhle uličkou v obchodě a vidím, že za mnou běží vousatý starý pán v tvídovém oděvu. Určitě cizinec, vypadal jako Skot. Bylo mi jasné, že spěchá, a já blokoval kočárkem celou uličku, tak jsem přidal a ten pán také. Tak jsem ještě zrychlil, až to začalo vypadat na honičku, starý pán určitě ztrácel dech, protože běžel předkloněný a trochu to vypadalo, že se dusí. Ostře jsem zahrnul do první uličky vpravo, pán nás přeběhl, ale okamžitě se vrátil a natahoval ruce, jako by šel po Viki. Lekl jsem se a objel plato s limonádama, abych se mu ztratil, ale on najednou zabořil hlavu mezi PET lahve, nejspíš nemohl přechíst etikety. Jenže tam stál opravdu divně, jako když pštros vrazí hlavu do písku. Jel jsem k němu, jestli je v pořádku, ale pokaždé, když jsem se pokusil přiblížit, vyhodil rukama jako panák na špagátě. Najednou jsem si všiml, že mé dítě svírá tvídový šál, který obepíná plato a došlo mi, kde asi končí. To je celkem všechno, sepsal jsem to hlavně proto, aby se další rodiče již nemuseli půl hodiny schovávat s kočárkem v boxu mezi mraženým hráškem a rybími prsty.

Přišla za mnou manželka, postavila se za mne a začala mi jedním prstem jezdit vzadu po krku. Pak mne kolem něj objala a políbila na ušní lalůček. "Nechtěl bys mi sundat košilku?" - zeptala se tichým, ale velice svůdným hlasem. Okamžitě jsem přestal pracovat. "To chci vždycky." - zašeptal jsem a neodvážil se otočit, protože bylo strašně příjemné cítit, jak se tiskne k mým zádům. "A sundáš mi i kalhotky?" - zašeptala zajíkově. Nasucho jsem polkl. "Cokoli budeš chtít, lásko." "A splníš mi ještě jedno zvláštní přání?" Natáhl jsem ruce dozadu a přitiskl ji k sobě. "Udělám všechno, co tě napadne." "Slibuješ?" "Jasně, že jo!" "Tak prosím tě sundej i všechno ostatní suché prádlo, vyžehli ho a ulož do skříňek, jsi můj poklad!" - vyskočila a zmizela. Debil, debil, debil. Ještě stále tu sedím a říkám si, že kdyby se to nám chlapům okamžitě nepřepínalo z mozku úplně někam jinam, tohle šlo poznat ze sta metrů, v mlze a v komatu! Já vím, že naposledy jsem říkal, že to bylo úplně naposledy, tak teď! Teď to bylo naprosto a totálně posledně naposledy a už NIKDY se nenechám oblbout jako totální blb. Lidi, já jsem ale takovej vůůůl... No, nic, čeká mne děsně sexy žehlička. Doprčic.

12 měsíců mi byl čert dlužen, je to jako vstup do armády. K čemu je, že už mi je rok, když je to samé "Nesmíš!" "Nesmíš otvírat tu skříň!" - tak proč si jí pořádně nezamykají, to si přímo říkají, abych se do ní podívala. "Nesmíš vyházet všechny police!" - a přitom dosáhnou jen do prvních čtyř. "Nesmíš jíst to psí žrádlo!" - přitom tomu psovi je to úplně fuk. Kolikrát mu sedím na hlavě a je mu to fuk. Mimochodem, když vám takový psí čumák pěkně funí do plíny, je to moc fajn. Ale abych pokračovala: konečně se začnete pohybovat, můžete se dostat k neuvěřitelným věcem a najednou se ukáže, že nikam nesmíte! Děs. Tak jedna z důležitých věcí: vždycky mějte ulepené ruce. Já vím, že to není nic